

HORARI Despatx Parroquial: Dimecres i Divendres de 4 a 7 tarda. Dissabte, de 11 a 1

C. St. Jaume, 3 - Tel. 93 869 85 40 - parroquiactalaf@bisbatvic.com / www.parroquiescalaf.com

PREGUEM AMB EL SALM DEL DIUMENGE

Salm responsorial 129,1-2.3-4.5bc-7a.7bc-8

Des de l'abisme us crido, Senyor.
Escolteu el meu clam.
Estigueu atent, escolteu
aquest clam que us suplica.

R. Són del Senyor l'amor fidel
i la redempció generosa.

Si tinguéssiu en compte les culpes,
qui es podria sostenir?
Però és molt vostre perdonar,
i això ens infon respecte.

Confio en la paraula del Senyor,
la meva ànima hi confia.
Espera el Senyor la meva ànima,
més que els sentinelles el matí.
Que esperin el matí els sentinelles,
Israel espera el Senyor.

Són del Senyor l'amor fidel
i la redempció generosa.
És ell qui redimeix Israel
de totes les seves culpes.

COMENTARI

En aquesta súplica, el reconeixement del propi pecat s'uneix a la confiada seguretat d'obtenir el perdó diví.

El salmista, lluny de sentir-se abandonat de Déu, es recolza en la consciència de la seva pròpia indignitat, per acostar-s'hi.

Amb aquesta actitud implora el perdó i la protecció, no solament per a si mateix, sinó també per a tot el seu poble.

Aquest és un dels salms anomenats "penitencials" (Sl 6; 31; 37; 50; 101; 142), i la tradició cristiana l'utilitza preferentment en la litúrgia dels difunts pel seu marcat to d'esperança.

Per al creient el "crit" de l'home té una resposta... El mal no és fatal... La mort no és l'últim acte... El pecat no és una situació "sense sortida". Quan l'home està en el fons de l'abisme, se sent sol, abandonat, condemnat a quedar-se en el seu "clot". Ara bé, justament al fons d'aquest abisme ens ve a buscar l'amor de Jesús.

CELEBRACIONS

16 de juny (dissabte)

8 vespre: CALAF

17 de juny (diumenge)

10: AGUILAR

10: CONILL

2/4 de 12: CALAF

1: SANT MARTÍ

1: PUJALT

INTENCIONS de MISSES

Dimecres 13: Família López García.

Dijous 14: Família Morera Castellà.

Dissabte 16: Josep Closa i Maria Calderer.

Teresita Queralt. Concepció Bonastre Sala.

Diumenge 17: Martí Selva Gassó.

Lluís Esquius Oliva.

Aguilar 17: Josep Soler Galobart.

Conill 17: Agustí Creus Esquius.

Sant Martí 17: Antònia Prat.

Ramon Bacardit Giralte.

AGUILAR DE
SEGARRA

CALAF

CALONGE DE
SEGARRA

CASTELLAR

CONILL

LA GUÀRDIA

MIRAMBELL

PUJALT

SEGUR

SANT MARTÍ
SESGUEIOLES

SANT PERE
DE L'ARC

COL·LECTES i donatius

Calaf: Col·lectes 174,21€/ Llantions 193,00€/ Full 49,00€/ Col·lecta Corpus 310,60€

Sant Martí: Col·lecta Corpus 28,80€/ Col·lectes 121,59€

PREGÀRIA PELS PRESOS i DES DE LA PRESÓ.

Revista Foc Nou

Hi ha presos que són pacificadors i íntimament lliures. Hi ha carcellers que són esclaus de la seva acció repressora. Succeeix arreu i al llarg de la història.

PREGAR ÉS COM RESPIRAR . De què serveix pregar? El sentit de la pregària es descobreix, segurament, pregant. El sentit de la respiració es coneix respirant. Pregar i respirar transformen i enforteixen la persona des del seu interior i en la seva projecció en el món i la societat.

BONHOEFFER. "PREGÀRIA DES LA PRESÓ". El cas de Dietrich Bonhoeffer (1906-1945) és emblemàtic. Fou pastor luterà i teòleg alemany. Es va oposar-se al nazisme i va col·laborar amb la *resistència i contra l'antisemitisme*. Arrestat i acusat de col·laborar en un complot per assassinar Hitler, va ser enviat al camp d'extermini de Flossenbürg, on va ser executat pocs dies abans del final de la Segona Guerra Mundial. Bonhoeffer va redactar "Pregària des la presó".

"Qui sóc, jo? Qui sóc, jo? Sovint ells em diuen,
que surto de la meua cel·la tranquil, serè i ferm,
talment un senyor del seu castell.

Qui sóc, jo? Sovint ells em diuen, que parlo amb els meus guardians
lliurement, clarament i amistosa, com si hagués de manar-los.

Qui sóc, jo? Ells em diuen també,
que suportó els dies de la dissort impassible,
somrient i amb orgull, com aquell que està habituat a la victòria.
Sóc realment allò que els altres diuen de mi?

O bé tan sols allò que jo sé de mi mateix?
Intranquil, enyoradís, malalt com un ocell en una gàbia
lluïtant per l'hàlit vital, com si algú m'escanyés,
famolenc de colors, de flors i de cants d'ocells,
assedegat de bones paraules i de proximitat humana,
tremolós de ràbia davant
l'arbitrarietat i l'ofensa més lleu,
agitat per l'espera de les coses,
impotent i temorós pels amics infinitament llunyans,
cansat i buit per a pregar, pensar i crear, esgotat,
disposat a acomiadar-se de tot?

Qui sóc, jo? Aquest o aquell?

Sóc, doncs, avui aquest home i demà aquell altre?

Sóc tots dos alhora? Sóc un hipòcrita davant dels homes,
i davant meu un feble menyspreable i digne de compassió?

O bé, allò que encara resta en mi s'assembla a un exercit derrotat,
que es retira en desordre davant la victòria que creia segura?

Qui sóc, jo? Les preguntes solitàries em fan mofa.

Sigui el qui sigui, tu em coneixes: jo sóc teu. Oh, Déu!"

